

"ישיבישע בלאט" "לאמדעט" ב"דף היומ" בשו"ת ומ"מ

דף ה.

1. **אם כשרים הם ירצו, ואם אין מרצין למה באים,** ויל"ע האם קושייתו מסברא דאם יש פסלות בריצוי צריך להיות שהוא פסלות גם בגוף הקרבן, או שהקושיא היכן מצינו דוגמא לדבר קרבן בלא ריצוי?
2. **מצינו בבאין לאחר מיתה וכו', דתנן האשה שהביאה חטאתה ומתה וגו',** וקשה למה לא הביאו את המשנה בשקלים ז' ו', גר שמת והניח זבחים אם יש לו נסכין קרבים משלו וכו', והא לכאורה עדיפא דאין יורשין כלל דנימא שמכפר עליהם?

ע"ב

1. **אם היא ילדה בניה מי ילדו,** משמע דבאמת אי ירשתה בתה וילדה בעצמה יוצאת בעולת אמה, וקשה הא לא מצינו כן רק בקרבנות נזירות ולא בשאר קרבנות?
2. **ואי ס"ד קניא, נפש קאמר רחמנא,** וקשה הא הכא נמי בעוף נאמר קרבנו ולא ציבור, ואעפ"כ אמרינן בשבועות יב: תוד"ה ואין דאי נעשה מותר קרב לקיץ המזבח ולמה לא יהיה ה"ה במנחות?

התשובות

1. **כן הביאו לחקור בשם הגר"י והוכיח מתוס' ד"ה מצינו דהקושיא שהיה לקרבן להיות פסול, דאל"כ ל"ק קושייתם,** דאף שבבאין לאחר מיתה עלו לשם חובה בכל זאת יש לנו דוגמא של קרבן כשר שאין מרצה, ואולי יש להוכיח עוד לחקירה זו משינוי הלשון שנקט ואם אין מרצין ולא כלשון המשנה שאין עולין לשם חובה, עי' **אבן האזול פסוהמ"ק טו' א.**
2. **תירץ באבי עזרי פסוהמ"ק טו' א'** דרצה להביא מירוש שזכה בקרבן ומחשיב קרבנו אע"פ שאין מרצה עליו, אבל התם ודאי מכפר על המת, **ובשער מרדכי פט'** כתב דקרבן של גר שמת הוי קרבן ציבור עיי"ש.

ע"ב

1. **כן הקשה הקרן אורה, ותי' המנחת אברהם** שזה הכל בחטאת שהיא לכפר ולהכשיר, אבל עולה שהיא לדורון אינה נקבעת דווקא ללידה מסויימת.
2. **תי' הגר"י** דבקרא דנפש שנאמר במנחה נאמר פסלות בגוף המנחה, משא"כ קרבנו שנאמר בעוף הוא מיעוט בהבאה דאין ציבור יכול להביא, ועי' תוס' ד"ה נפש.

ה"חיוזק היומ"י: רמי ריש לקיש וכו' ביאר הקרן אורה, על דרך הרמז, דקושיית ר"ל היתה דהנה השתא שולחנו של אדם מכפר עיו כמו מזבח, וא"כ האכילות צריכות לשמה, וקשה איך נתיר רוב האכילות שהם לתאוה בלבד?
ועל זה הביא הפסוק "מוצא שפתיך תשמור וגו'" שע"י הברכה תחילה וסוף אנו מקדשים את האכילה לשם שמים.

קו"י ישיבישע בלאט" לשמיעת השאלות והתשובות מידי יום - 0795255901

הערות, הארות ומראי מקומות

רמי ר"ל על מעוהי בי מדרשא, עי' רש"י, ועי' רש"י ותוס' בגיטין מז., ועי' תוס' ב"ב עד. מהו שכיבת אפרקדן שאסורה, ועי' תוס' רא"ש וערוך לנר נדה יד..

שהביאה חטאתה וכו', ונקט הביאה ולא הפרישה, עי' ראשונים קידושין יג., ועי' מנחת חינוך קסח' ז', עולת שלמה מנחות ד.; ואבי עזרי מעה"ק יד' ה'.

ועי' תוד"ה עולתה האם בקדימה שלא כדין יש דין של מחוסר זמן, ובסתירה לשיטת רבינו חיים מהגמרא במנחות ה. (עיי"ש חי' הגר"י ז.), וע"ע קרן אורה שפת אמת ומשנת רבי אהרן ז' ה', וע"ע חי' מרן רי"ז הלוי עביוה"כ ה' ג', ועי' חידושי הגר"י מ (פינשטיין) אות מד'.

תוד"ה לא, ועי' תוס' במנחות ד: שבארו דבריהם, עיי"ש שיטמ"ק, וע"ע רא"ש בקינים ב' ה'.

תוד"ה אותה, הקשו למה בעי מיעוט, תיפול"ל מדאיצטריך קרא לפסול פסח וחטאת מוכח דהשאר כשרים, עי' שיטמ"ק, ועי' אסיפת זקנים, ועוד תי' ע"פ יסוד הגר"י ז' ד-ב' פסולים יש האחת משום מחשבת הפסול, והשנייה דלא נתחדש בה קרא דכאשר נדרת וגו', ולכן צריך ב' מיעוטים לשאר קרבנות.

עולה תוכיח, עי' רעק"א בגליון הש"ס, ועי' רש"ש מה שתי', וע"ע אור שמח חגיגה א' א'.

תוד"ה תודה הביאו מהתורת כהנים ששלמים ותודה אין באים בנדבת ציבור, ועי' רש"י ורמב"ן ויקרא א' ב', ולגבי תודות דמוסיפין על העיר וכו' (שבועות יד.). עי' מקד"ד י' ה' דהיו של יחיד (ב"ד) חהשירה היתה לשמחה בעלמא.

ע"ב

מותר אשם לאחר מיתת הבעלים, עי' רש"י ד"ה קשיא דמקורו מהלל"מ, וע"ע שקלים ו' ו' דהמקור מקרא, עי' חי' מרן הגר"י פסוהמ"ק דמהלכה נלמד דמותרו קרב ולא נאמר לאיזה קרבן ולזה אתי קרא, ועי' בחי' הגר"י ז' מנחות ד. שביאר לפי זה את הדמיון בין אשם שלא לשמה למותר אשם, אף שבמותר שמו נעקר ממנו, אלא שזה מהפסוק אבל מהלכה נשאר שמו עליו ובכל אופן קרב.

תוד"ה ניתק דנו האם דין ניתוק מה"ת או דרבנן, וע"ע תוס' מנחות ד., ורמב"ן וריטב"א שבועות יב., ועי' אבי עזרי מעה"ק י' ז' שתלה זו בה"א והמסקנה של הסוגיא בפסחים עג. שהביאו התוס', עיי"ש תוס', ועי' שיעורי הגר"י ד.

עולה מכפרת על עשה, והמקור לכך עי' רש"י ד"ה מאן, ועי' רמב"ן ויקרא א' ד' ובפנים יפות שם.

בעיקר הנידון כאן בסוגיא האם יורשים קונים קרבן אביהם להתכפר בו, עי' חי' הגר"י ז' לקמן ו. שאינו ענין למשנה בכריתות כז: שהבן אינו מתכפר בחטאת אביו, דשם איירי דאינו נעקר מהאב לבן, אבל פה הנידון בעולה שיתכפר הבן אפילו ששמו של אביו עדיין על הקרבן.